

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Philomathi Mvsae Ivveniles

Alexander <VII., Papst>

Coloniae Vbiorum [i. e. Amsterdam?], 1645

IV. Clementi Merlino, Sacrae Rotae Avditori.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12750

I V.

CLEMENTI MERLINO,
SACRÆ ROTÆ AUDITORI.

Inhibuerat ille auctori, ne versus scriberet; indul-
fit postea, invitans ad hortorum delicias: has ex-
temporali carmine refert, una & sermones, in-
vicem habitos.

Romanæ decus Astrææ, mihi culte sacerdos
Iuris, Castaliæ nobilis hospes aquæ;
Qui proavos virtute, genus qui moribus æquas,
Et jamjam gemino cingis honore caput:
Desine clamosas calamo componere lites,
Arguti oblitus iurgia vana fori.
Cura per æstivas teneat te mollior horas,
Dum gravis assiduo Libra labore redit.
Libera justitium sacris facit otia Musis,
Et licet Aonio ludere verba sono.
Seu juvat inventis nativam flectere rhythmis
Linguam, Romanis dicere sive modis:
Accitæ venient, jubeas quocunque, Camœnæ,
Et ducent pleetro carmen utrumque pari.
Me quoque Musarum, quamquam mea carmina surgant
Inferiore lyra, nunc tamen urget amor.
Hesternæ thema scribendi dum luce dedisti,
Arctum sinceræ fœdus amicitiae;
Sensi, divino perflari pectora sensu,
Atque per ignotas carminis ire vias.

A 3

Mox

PHILOMUSI

Mox ubi Carpensēs curru vectabar ad hortos,
 Injussus quoties versus in ore fuit!
 Dum plateas, circum muros, viridesque tapetas
 Spectabam, Musis consitus hortus erat:
 Dum vario placidum scandebam tramite clivum,
 Hic mihi Parnassus, hic mihi Pindus erat.
 Subdola dum subter venit, nihil inde paventis
 Inque sinu & vultu plurima lymp̄ha fuit.
 Non ego tristatus, socio indignante: scias, sic,
 Dixi, Bellerophon sollicitavit aquas.
 Ungula si quondam fontem, vestigia vatū
 Non poterunt rivos fors aperire sibi?
 Ausugit interea madido vix Iulius ore,
 Dum felix risum non tenuisse valet.
 Abfuit, undantem fluvium qui nomine gestat;
 Fugit Iordanis sic leve murmur aquæ.
 Pone sequens Nannus timuit, dum me nova totum
 Unda lavat riguis vix reserata dolis.
 Latior ascendo, rivus qua tramite recto
 It cœlum, & se altus murmure fundit apex.
 Hic varios laudo cursus, variosque recursus,
 Sylvam, quæque vias frondea ferta tegunt.
 Mollior expressit volucres cum lymp̄ha loquaces,
 Ac tandem nostros clausit arena jocos.
 Hæc mihi per noctem geminans sua gaudia somnus
 Reddidit & somno gratior alta quies.
 Vix primos cœlo Phœbus diffuderat ignes,
 Cum jussit Latiis reddere visa sonis.
 Quidni paruerim imperiis ex tempore Phœbi,
 Iverit inque suos pagina docta pedes?

Corripit

Corripit extemplo vatū vāgā pēctora Phœbus,
 Et non tentatum cogit adesse melos.
 Miscuit ipse jocos hesternis Phœbus in undis:
 Ille dedit lusus lætitiāque deus.
 Lætitiæ pars una tamen non parva recessit,
 Illic quod Gasp̄ar non comes alter erat:
 Gasp̄ar, quem medica genuit celeberrimus arte
 Salvius, historiæ Pieridumque decus;
 Gasp̄ar, amicitie notum super æthera nomen;
 Gasp̄ar, amor vatū, deliciæque tuæ.
 Non mihi fama vetus tam fidum Thesea forti
 Amphitruoniadæ dura per arma canat.
 Non mihi Tyndaridas cœlestia conferat astra,
 Quorum ex alterius lumine vita nitet:
 Non Agamemnonium rixantem in funera funus
 Dum puer Amonius vindicat ipse sibi.
 Gasp̄ar, magnorum superat qui exempla virorum;
 Priscis sufficiens laudibus unus erit.
 Hunc coluit, qui rapta canit monumenta Tonantis
 Thracibus, & fortes ad pia bella manus.
 Hunc coluit, fidos Myrtilli qui unus amores,
 Eridani ad ripas, perque theatra dedit.
 Hunc, qui Parthenopen prope reddit, Adonidis ignes
 Blandus lasciva ludere dicta chely.
 Hunc & quem Tiberis, mage quem sua Felsina vidit
 Salmacis ardentem fonte referre facem.
 Lumina quin Latii non te Quærengus & Ursus
 Dudum carminibus præteriere suis.
 Vivet, io, Gasp̄ar, tumulto tua fama superstes,
 Quem non una satis Musa beasse velit.

*Vndique dicetur ; Sociatas fœdere mentes
 Vatum, corde uno conciliavit Amor.
 Rara hæc laus Romæ ; adversis idem atque secundis ;
 Nec cum fortuna statve caditve fides.*

V.

DE LEONE MANSVETO
 D O M I T I A N I.

Quod sapit humanos sylvestris bellua mores,
 Cæsaris ingenium fertur habere sui.
*Quod potes immanem, Cæsar, tibi discere sensum ;
 Sævitiem tumidi quippe leonis habes.
 Ne jactes igitur vana hæc miracula ; namque
 Qua te hominem spolias, exuit illa feram.*

VI.

DE EODEM.

Quam mutat natura vices ! fit bellua Cæsar,
 Et capit ingenium Cæsaris arte leo.
*Tu rex sorte virum, fato rex ille ferarum est ;
 Sic utrique suum est quod diadema gerat.
 Pro cicure insanum tete si sponte reponis,
 Tu bruta, ille homines inter, habendus erit.
 Par ludis furto furtum, par munere munus,
 Servas justitiam, Cæsar, ubique tuam.
 Te dum ascribo feris, numerus bene constat utrinque,
 Possidet & reges utraque turba suos.*

VII. VR-